

afværge. Under tidligere Forhandlinger om denne Sag har man drøftet, hvorvidt den foreliggende Situation passende kunde betegnes som en Tvangssituation. Efter min Opfattelse er det en Skønssag og en Smagssag, om man vil anvende dette Udtryk eller ikke. Selvfølgelig stemte det danske Folk frit, da det stemte den 14de December, og det danske Folketing staar frit i Dag, men som Folket stemte under Ansvar, gør Folketinget det, og det vilde være urigtigt og uforsvarligt at skyde de internationale Hensyn til Side under denne alvorlige Overvejelse. I denne Forbindelse ønsker jeg at pege paa, at 22 af Rigsdagskommissionens Medlemmer har betegnet Henvendelsen af 1915 som „indtrængende“, og at samme store Flertal hævder, at det at forkaste Traktaten nu uden Tvivl vilde kunne skabe Danmark Vanskeligheder i Fremtiden, ikke blot i Vestindien, men muligvis ogsaa af international Art.

Saaledes taler allerede internationale og politiske Afgørelser for, at man stemmer Ja. Men ogsaa sociale og økonomiske Betragtninger over Øernes Forhold maa i høj Grad anbefale det. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har omtalt dette, og jeg kan indskrænke mig til nogle faa supplerende Bemærkninger. Ethvert Samfund, det være sig stort eller lille, maa for at kunne eksistere hvile i sig selv, kunne bære sig selv. Men det turde være godtgjort ved lange og trange Aars dyrekøbte Erfaringer, at det kan de dansk vestindiske Øer ikke under dansk Styre. Det kan godtgøres ved tørre Tal, naar man ser paa det Tilskud, som den danske Stat har ydet til Øerne. De mange Forklaringer, der fremkom for Kommissionen, ikke mindst Forklaringerne fra Folk ovre paa Øerne, som kender Forholdene af praktisk Erfaring, fordi de har Skoen paa, der trykker, har dels ikke afkræftet og dels bekræftet, at det er rigtigt, hvad der er udtalt af en Mand, der kender Forholdene godt, at det at løse det vestindiske Spørgsmaal vilde blive dyrt, og det vilde aldrig kunne betale sig. Jeg sætter ikke Streg under, at det vilde blive dyrt, for hvis det endda kunde betale sig, var der ingen økonomiske Betæneligheder derved, men jeg sætter Streg under, at det vil aldrig kunne betale sig, og det vil det ikke, fordi de tre smaa Øer derude under dansk Styre ligger isolerede i den økonomiske kommercielle Verden, de naturligt hører til, hindrede i at faa den for dem nødvendige gunstige Afsætning af deres Produkter. Derfor er Kærnen i

hele Spørgsmaalet om Øernes Fremtid Spørgsmaalet om et Marked for deres Produkter, baade Sukker og de Produkter, der frembringes paa de mindre Brug derovre, forskellige Sorter af Frugt, som kan dyrkes, og for St. Thomas er det Spørgsmaalet om at faa saa mange Skibe til Havnen som muligt, for af Skibsfart skal St. Thomas Havn og St. Thomas leve.

Det viser sig nu, at St. Croix som sukkeravlende ikke vil have nogen som helst Udsigt til bedre Kaar, hvis Forbindelsen med Danmark opretholdes. For det første er Danmark som Regel sukkerudførende, men selv om vi stillede os overordentlig imødekommende og lod Sukkeret indføres afgiftsfrit til Danmark, vilde det ingenlunde kunne betale sig at føre Sukkeret hertil, og det er overfor Kommissionen fra meget sagkyndig Side blevet hævdet, at i Løbet af ganske faa Aar vilde det betyde Sukkeravlens fuldstændige Ophør paa St. Croix, hvis Øerne bliver under dansk Styre, og de lave Priser for Krigen kommer igen efter Krigen. Og hvad Skibsfarten paa St. Thomas angaar, er det en Kendsgerning, at hidtil er det ikke lykkedes de i øvrigt meget prisværdige Foranstaltninger, der er udførte af det private danske Initiativ, at drage det tilstrækkelige Antal Skibe til Havnen. Meget mere synes det at være i hvert Fald Opfattelsen paa St. Thomas, ogsaa blandt de Delegerede, at den Særstilling, dansk Kapital og det dansk vestindiske Kompagni, understøttet af danske Regeringer, har faaet i Havnen, har bidraget til at skade Skibsfarten paa Havnen. Det blev fremført for Kommissionen, og det er fremført meget skarper i Kolonialraadsmøder ovre paa Øerne, som er holdte i dette Efteraar. Under dansk Styre savner disse de nødvendige økonomiske Grundbetingelser. Derfor er de blevet fattige Samfund. Derfra kommer hele Tilbagegangen. Befolkningen er taget af i en frygtelig Grad. Der er kommet social Nød. Der er Mangler paa alle mulige Omraader, saaledes som der er i et Samfund, hvor Armod bor til Huse, og sidste Aar kom vi ind i den store, voldsomme Lønkamp, der selvfølgelig maatte komme, saaledes som Forholdene var, fordi Arbejdslønnen var for ringe. Og den førte os ind i Forhold, der bedst kan betegnes derved, at en af de ledende Mænd indenfor det private Initiativ, der arbejder derovre, den 25. August i Aar i Landstinget udtalte de Ord: Vi har opgivet Ævret. Jeg er meget vel bekendt imed, at denne Mand i Øjeblikket stærkt modarbejder, at Øerne skilles-